

COMENIUS-GORZOW

Dne 26.10. 09 jsme z nádraží v Liberci vyrazili do Gorzowa. Cestu z Liberce do Žitavy jsme absolvovali historickým vlakem, kde jsme řidičovi seděli téměř na klíně. Ze „středověku“ jsme se vrátili do moderního světa (Německo), kde jezdily luxusní vlaky.

Cesta přes Německo byla velice „trnitá“, protože v Německu byly časté výluky, tudíž jsme musili několikrát přestupovat mezi autobusy a vlaky. Cesta těmito prostředky nám utíkala velice rychle, protože jsme sčítali a průměrovali dotazníky, kreslili logo a psali deník. Náhle nastala komplikace. Ve Frakfurtu, kde nám navazoval spoj do Polska, jsme nebyli dostatečně ostražití a vlak nám ujel za zády z jiného nástupiště. V tu chvíli pan profesor a paní profesorka četli v jízdním řádu, a když se vlak dal do pohybu, pan Kloz konstatoval „to byl on, ujel nám!“. Posléze následovala dvouhodinová neplánovaná přestávka ve Frankfurtu před nádražní halou. Tu jsme využili ke koupení si občerstvení a dokreslení loga.

Když jsme znovu vyrazili směr Gorzow, cesta probíhala podle plánu. Přestupovali jsme v Kostříně, kde jsme měli více než hodinu čas. Pauzu jsme strávili v hale, kde jsme hráli tradiční cestovatelskou hru - město, jméno,-. Po hodinovém sezení a hraní hry jsme nasedli do posledního vlaku, který nás převezl do cílové stanice Gorzow. Po dvanácti hodinách jízdy byl konečně cestování konec. Příjezd byl lehce nervózní, protože jsme nevěděli, kde kdo bude spát. Nakonec vše dopadlo takhle : Jára s Monikou byli u rodiny Fiszerových a Kali spal u Mateusze.

V úterý ráno jsme vstali a o nás pečující Rafal nám sdělil plán dne. Po velké snídani nás maminka odvezla před internát, kde se scházeli ostatní účastníci projektu Comenius. Nastala téměř dvouhodinová prezentace všech účastníků. Po ní jsme se přemístili do tělocvičny, kde začalo utkání ve volejbale mezi školním týmem a zbytkem světa. Místní studenti využili domácích podmínek a díky mohutnému povzbuzování zvítězili. Následoval oběd na internátě. Poté jsme se s Rafalem odebrali na prohlídku Gorzowa. Ukázal nám zdejší památky, nákupní centra a povodí řeky Warty. Zatím co my chodili po městě, Kali hrál u své rodiny šipky. V posdvečer jsme se sešli před místním velice starým kostelem a zároveň dominantou města, ve kterém jsme měli zhruba hodinovou prohlídku. Po ní se Kali s Mateuszem vydali do města a my s Rafalem do Gorzowského aquaparku. Tam jsme byli hodinu a výborně jsme si to tam užili. Potom nás vyzvedla Rafalova maminka a odvezla nás domů, kde na nás čekala večeře, kterou pro nás připravila Rafalova sestra Monika. Po večeři nás Rafal vzal ven mezi své kamarády, mezi kterými jsme byli jako atrakce a oni byli atrakce pro nás. Když jsme se vrátili domů, tak jsme se dohodli na tom, že budeme hrát poker, hra zlákala i dva kamarády, kteří vypadali, že patří skoro do rodiny. Obtíž byla v tom, že nikdo hrát poker neuměl, tak je to Jára musel přes velkou jazykovou bariéru naučit, ale povedlo se. Vzhledem k tomu, že jsme byli už hodně vyčerpaní po celém dni, tak jsme

hráli jen chvíli a pak se odebrali do postelí.

Brzy ráno jsme jeli do národního parku. Park byl od těch českých dost odlišný, byla to rovina pokrytá trávou a vodou. Vyfasovanými dalekohledy jsme tam pozorovali ptáky a ostatní zvířata. Cestou zpátky jsme díky našim novým kamarádům z Polska a Německa vyslechli pěveckou show. Po návratu domů nám Rafal pustil film a u něj jsme se připravovali na večerní degustaci tradičních polských jídel. Tam jsme jeli autobusem, což byla vítaná změna po pirátských jízdách s paní Fiszerovou. Jídlo nám přišlo „NIC-MOC“. Když degustace skončila, šli jsme si zahrát do haly fotbálek. V pozdních večerních hodinách jsme se vrátili domů, kde nás čekala celá rodina a jako již tradičně následovalo povídání si a koukání na polskou komedii s celou rodinou.

Ráno se opět vstávalo v nekřesťanskou hodinu, protože naše výprava vyrážela v 8 hodin od internátu. Jelo se do lesů, kde jsme sbírali odpadky. Nebudu popisovat, jaké „skvostnosti“ se daly v lese najít. Po úklidu jsme jeli sázet stromečky. Les byl obohacen o stromky zasazenými česko-tureckou, českou, česko-německou a česko-polskou spoluprací. Dalším úkolem bylo vyznačení cesty -svatého Jakuba-. Po práci nás čekala zasloužená odměna v podobě prohlídky starého polského statku, sledováním parádní pekařské práce a ochutnávkou chleba přímo z pece. Autobus nás odtamtud odvezl rovnou domů, kde jsme se téměř ani neohřáli a už jsme spěchali do města, kde jsme měli sraz z ostatními a šli na výbornou pizzu. V pizzerii jsme se přes lehkou jazykovou bariéru smáli, až jsme se za břicho popadali. S plnými žaludky jsme šli na diskotéku, která se odehrávala v internátě. Diskotéka byla dobrá, ale už jsme po celém týdnu byli tak unaveni, že jsme si ji nevychutnali naplno.

V pátek už jsme se těšili domů. Na 11 hodinu nás paní Fiszerová odvezla do města, po kterém jsme se ještě chvíli procházeli a kupovali suvenýry domů. V pravé poledne bylo uvítání, ale také zároveň loučení s vícestarostkou města Gorzow. Po tomto krátkém obřadu jsme se tramvají přemístili na bowling, tam jsme zápasili velice statečně a nedali ostatním účatníkům šanci obsadili jsme první 3 místa v tomto pořadí – Jára, Monika, Kali. To bylo hezké završení polské mise v projektu Comenius.

Do widzenia pokračujeme v Německu

Zapsali: Jaroslav Moc, Monika Čílová a Lukáš Kalvoda